

fyrir. Dómari hlýtur því jafnan að hafa um það sjálfðæmi, hvenær hann telur, að eðlileg málsmeðferð krefjist þess ekki, að frekari frestir séu veittir.

Samkvæmt framansögðu verður að hafna beiðni uppboðsbeiðanda um frekari frest á þegar ákveðnu öðru og síðara nauðungaruppboði á fasteigninni Aðalgötu 62 í Súðavík. Það skal fara fram í dómsal embættisins að Pólgötu 2 á Ísafirði þriðjudaginn 13. október 1987 kl. 14.00, nema uppboðsbeiðandi afturkalli áður uppboðsbeiðni sína.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Hafnað er beiðni uppboðsbeiðanda, Guðjóns Ármanns Jónssonar hdl., um frest á öðru og síðara nauðungaruppboði á fasteigninni Aðalgötu 62 í Súðavík, þinglesinni eign Heiðars Guðbrandssonar.

Miðvikudaginn 18. nóvember 1987.

Nr. 45/1987.

Jón Sigurðsson

Sigurður Jónsson

Arnaldur Sigurðsson og

Jóhann Jóelsson

(Guðmundur Ingvi Sigurðsson hrl.)

gegn

Oddgeiri Magnúsi Þorsteinssyni

(Þorsteinn Júlíusson hrl.)

Lausafjárkaup. Sýknað af skaðabótakröfu.

Dómur Hæstaréttar.

Mál þetta dæma hæstaréttardómararnir Guðmundur Jónsson og Þór Vilhjálmsson og Gaukur Jörundsson settur hæstaréttar-dómari.

Áfrýjendur skutu máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 3. febrúar 1986. Dómkröfur áfrýjenda eru þessar:

„A. a) Stefndi, Oddgeir Magnús Þorsteinsson, verði dæmdur til að greiða áfrýjendum kr. 51.780,00 með 5% mánaðarlegum dráttar-

vöxtum frá 1. ágúst 1983 til 20. október 1983, 4,75% frá 21. október 1983 til 20. nóvember 1983, 4% frá 21. nóvember 1983 til 20. desember 1983, 3,25% frá 21. desember 1983 til 20. janúar 1984, 2,5% frá 21. janúar 1984 til 1. september 1984, 2,75% frá 1. september 1984 til 1. febrúar 1985, 3,75% frá 1. febrúar 1985 til 1. mars 1985, 4% frá 1. mars 1985 til 1. júní 1985, 3,5% frá 1. júní 1985 til 1. september 1985, 3,75% frá 1. september 1985 til 1. mars 1986, 2,75% frá 1. mars 1986 til 1. apríl 1986, 2,25% frá 1. apríl 1986 til 1. mars 1987, 2,5% frá 1. mars 1987 til 1. júní 1987, 2,8% frá 1. júní 1987 til 1. júlí 1987, 3% frá 1. júlí 1987 til 1. ágúst 1987, 3,4% frá 1. ágúst 1987 til 1. september 1987, 3,5% frá 1. september 1987 til 1. október 1987, 3,6% frá 1. október 1987 til 1. nóvember 1987, 3,8% frá 1. nóvember 1987 til greiðsludags.

b) Gerð er krafa um að áfallnir vextir leggist við höfuðstól skuldarinnar á 12 mánaða fresti og myndi þannig nýjan höfuðstól er beri sömu vexti og að framan greinir.

c) Krafist er málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti að mati réttarins úr hendi stefnda, þar sem tekið sé tillit til söluskatts af þóknunarlið.

d) Krafist er sýknu af skuldajafnaðarkröfu stefnda, að fjárhæð kr. 56.500,00.

B. Til vara er krafist frávísunar á þeim hluta skuldajafnaðarkröfunnar, sem er hærri en stefnufjárhæðin, eða kr. 4.720,00 (kr. 56.500,00 — kr. 51.780,00).“

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms, að því er varðar rétt stefnda til þess að skuldajafna kröfu sinni, að fjárhæð 56.500,00 krónur, gegn kröfu áfrýjanda, svo og um málskostnað. Þá krefst stefndi málskostnaðar fyrir Hæstarétti.

Það athugast, að í héraði hafði stefndi aðeins uppi kröfu til skuldajafnaðar, en krafðist ekki sjálfstæðs dóms um afgang hennar.

Stefndi byggir skuldajafnaðarkröfu sína á því, að hann eigi bóta-kröfu á hendur áfrýjendum vegna þess að löglegur björgunarbátur hafi ekki fylgt báti þeim, sem hann keypti af áfrýjendum, eins og í málinu greinir. Báturinn var afhentur stefnda 1. maí 1983 og er ósannað, að stefndi hafi skýrt áfrýjendum frá því, að hann ætlaði að bera fyrir sig að bátnum væri áfátt að því leyti, sem hér um

ræðir, fyrr en til málssóknar kom. Var þá liðinn frestur samkvæmt 54. gr. laga nr. 39/1922 og ekki liggur fyrir að svikum hafi verið beitt af hálfu áfrýjenda við kaupin.

Samkvæmt framansögðu á skuldajafnaðarkrafa stefnda ekki við rök að styðjast og ber því að taka til greina kröfu áfrýjenda um greiðslu eftirstöðva kaupverðsins með vöxtum eins og greinir í dómsorði, en stefndi hefur hér fyrir dómi mótmælt dráttarvaxta-kröfu áfrýjenda. Stefndi greiði áfrýjendum samtals 53.000,00 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

D ó m s o r ð:

Stefndi, Oddgeir Magnús Þorsteinsson, greiði áfrýjendum Jóni Sigurðssyni, Sigurði Jónssyni, Arnaldi Sigurðssyni og Jóhanni Jólssyni, 51.780,00 krónur með 45% ársvöxtum frá 1. ágúst 1983 til 21. september s.á., 37% ársvöxtum frá þeim degi til 21. október s.á., 36% ársvöxtum frá þeim degi til 21. nóvember s.á., 32% ársvöxtum frá þeim degi til 21. desember s.á., 25% ársvöxtum frá þeim degi til 21. janúar 1984, 19% ársvöxtum frá þeim degi til 1. janúar 1985, 32% ársvöxtum frá þeim degi til 1. febrúar s.á., 39% ársvöxtum frá þeim degi til 1. mars s.á., 48% ársvöxtum frá þeim degi til 1. júní 1985, 42% ársvöxtum frá þeim degi til 1. september s.á., 45% ársvöxtum frá þeim degi til 1. mars 1986, 33% ársvöxtum frá þeim degi til 1. apríl s.á., 27% ársvöxtum frá þeim degi til 1. mars 1987 og 30% ársvöxtum frá þeim degi til 14. apríl s.á., en frá þeim degi til greiðsludags með þeim dráttarvöxtum, sem Seðlabanki Íslands ákveður skv. 10. gr. vaxtalaga nr. 25/1987, sbr. 14. gr. sömu laga. Leggja skal áfallna vexti við höfuðstól skuldarinnar við vaxtareikning á 12 mánaða fresti talið frá 31. janúar 1985.

Stefndi greiði áfrýjendum 53.000,00 krónur í málskostnað í héraði og fyrir Hæstarétti.

Dómi þessum ber að fullnægja að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Kópavogs 11. apríl 1986.

Mál þetta, sem tekið var til dóms að loknum munnlegum málflutningi 7. apríl 1986, er höfðað af Jóni Sigurðssyni, nnr. 5183-2345, Byggðarenda 19, Reykjavík, Sigurði Jónssyni, nnr. 7878-0363, Tómasarhaga 15, Reykjavík, Arnaldi Sigurðssyni, nnr. 0446-7027, Tómasarhaga 15, Reykjavík og Jóhanni Jólssyni, nnr. 4978-2489, Hraunbæ 88, Reykjavík gegn Oddgeiri Magnúsi Þorsteinssyni, nnr. 6671-0793, Lyngbrekku 13, Kópavogi til greiðslu skuldar að fjárhæð kr. 51.780,00 auk 5% dráttarvaxta frá 1. ágúst 1983 til 1. nóvember s.á., 4,75% dráttarvaxta frá þeim degi til 1. desember s.á., 4% dráttarvaxta frá þeim degi til 1. janúar 1984, 3,25% dráttarvaxta frá þeim degi til 1. febrúar s.á., 2,5% dráttarvaxta til 1. ágúst s.á., 2,5% dráttarvaxta fyrir hvern byrjaðan vanskilamánuð af kr. 73.527,60 frá þeim degi til 1. september s.á., 2,75% dráttarvaxta frá þeim degi til 1. febrúar 1985, 3,75% dráttarvaxta frá þeim degi til 1. mars s.á., 4% dráttarvaxta frá þeim degi til 1. júní s.á., 3,5% dráttarvaxta frá þeim degi til 1. ágúst 1985, 3,5% dráttarvaxta fyrir hvern byrjaðan vanskilamánuð af kr. 102.203,35 frá þeim degi til 1. september s.á., 3,75% dráttarvaxta frá þeim degi til greiðsludags og málskostnaðar að skaðlausu, sem miðist við samtölu stefnuþjárhæðar og áfallinna dráttarvaxta við dómtöku málsins.

Af hálfu stefnda eru endanlegar dómkröfur þær að skuldajafnað verði gegn stefnukröfunum, kröfu stefnda á hendur stefnendum, að fjárhæð kr. 56.500,00 auk 2,5% dráttarvaxta frá 9. mars 1984 til 1. september s.á., með 2,75% dráttarvöxtum frá þeim degi til 1. febrúar 1985, með 3,75% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. mars s.á., með 4% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. júní s.á., með 3,5% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. september s.á., með 3,75% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. mars 1986, með 2,75% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. apríl s.á., en með 2,25% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til greiðsludags.

Jafnframt er gerð sú krafa að áfallnir vextir leggist við höfuðstól skuldarinnar á 12 mánaða fresti og myndi þannig nýjan höfuðstól er beri sömu vexti og að framan greinir. Þá er krafist málskostnaðar að mati réttarins úr hendi stefnenda.

II*Málsástæður og lagarök.*

Stefnendur seldu stefnda vélbátinn Darra 1225 hinn 27. apríl 1983 fyrir kr. 1.150.000,00. Báturinn hlaut nafnið m/b Aron RE-105 eftir kaupin. Samkvæmt 9. tl. kaupsamningsins skyldi stefndi greiða skuld við Fiskveiðasjóð Íslands sem stefnendur hugðust taka út á bátinn, að fjárhæð kr. 200.000,00. Við gerð kaupsamningsins afhenti stefndi einum stefnenda,

Jóni Sigurðssyni, ávísun að fjárhæð kr. 200.000,00, dags. 26. ágúst 1983, í samræmi við 9. tl. kaupsamningsins. Ennfremur skuldbatt stefndi sig til greiðslu lántökukostnaðar.

Fjárhæð láns Fiskveiðasjóðs Íslands nam einungis kr. 150.000,00. Af þeirri fjárhæð kom til frádráttar kr. 1.500,00 lántökugjald og kr. 280,00 þinglýsingarkostnaður.

Stefnendur tóku við greiðslu að fjárhæð kr. 148.220,00 hinn 18. júlí 1983. Eftirstöðvar kr. 51.780,00 af umsömdu kaupverði bátsins hafa eigi fengist greiddar.

Í málflutningi stefnenda var aðallega byggt á þeirri málsástæðu að sýkna bæri af skuldajafnaðarkröfu stefnda á þeim rökum að stefnendur hefðu fullnægt ákvæðum kaupsamningsins, að afhenda vélbátinn í haffæru ástandi eins og haffærisskírteinið sanni. Stefnandi, Jón Sigurðsson, mótmælti því fyrir dómi að skuldajafnaðarkrafa stefnda yrði tekin til greina, á þeirri forsendu að stefnendur hefðu selt stefnda skemmtibát og hafi hann verið með lögmætum búnaði, eins og haffærisskírteinið, útgefið 29. apríl 1983, sanni. Til vara var byggt á þeirri málsástæðu, yrði skuldajafnaðarkrafa stefnda tekin til greina, að sýkna bæri stefnendur á grundvelli fyrningar, þar sem meira en eitt ár væri liðið frá því að stefndi fékk vélbátinn Aron í hendur, þar til hann sannanlega skýrði stefnendum frá því að hann hygðist bera það fyrir sig að söluhlut væri ábótavant. Stefndi hefði fyrst sannanlega haft uppi mótbáur við framlagningu greinargerðar í máli þessu hér fyrir bæjarþinginu. Vaxtavaxtakröfur rökstuddu stefnendur með því að vísa til reglna Seðlabanka Íslands um vaxtaákvarðanir. Í aðalflutningi samþykktu stefnendur að krafa stefnda, sem fyrst var gerð við flutning málsins, að dómkrafa hans beri löglega dráttarvexti og vextir leggist við höfuðstól einu sinni á ári miðað við 9. apríl 1984, fái komist að í máli þessu.

Stefndi rökstyður skuldajafnaðarkröfu sína gegn stefnukröfu með þeim rökum að stefnendur hafi ekki staðið við kaupsamninginn að því leyti að vélbáturinn skyldi afhendast í haffæru ástandi, eins og kveðið var á um í kaupsamningi, dags. 27. apríl 1983, og fram komi í afsali, dags. 11. maí 1983. Þegar skoðun hafi farið fram 29. apríl 1983, hafi enginn gúmmibátur verið um borð, en stefnandi, Jón Sigurðsson, hafi fullyrt við skipaskoðunarmann Siglingamálastofnunar ríkisins, að löglegur bátur væri í skoðun hjá Gúmmibátapjónustunni, og verið væri að koma fyrir senditæki í bátinum. Stefndi kvaðst hafa náð í gúmmibátinn degi síðar. Nokkru síðar hafi komið í ljós að gúmmibáturinn fullnægði ekki lögmæltum skilyrðum og hafi Siglingamálastofnun ríkisins tekið haffærisskírteinið af skipinu hinn 28. nóvember 1983. Stefndi hafi því orðið að kaupa gúmmibát, að fjárhæð kr. 56.500,00.

Í aðalflutningi mótmælti stefndi að skuldajafnaðarkrafa hans væri fyrnd skv. 54. gr. laga nr. 39/1922 þar sem hann hefði sannanlega tilkynnt stefnanda, Jóni Sigurðssyni, að hann teldi að söluhlut væri ábótavant, þegar honum sjálfum hafi orðið sú staðreynd ljós um sumarið eða haustið 1983. Stefndi byggði á því að fyrningarfrestur hefði rofnað þegar Hjálmar Styrkársson, að hans beiðni, hefði komið því á framfæri við stefnanda, Jón Sigurðsson, að hann yrði að útvega löglegan gúmmibát, til þess að standa við gerðan kaupsamning. Þá var varakröfu mótmælt á þeirri forsendu að stefnendur hefðu haft svik í frammi við sölu vélbátsins og eigi fyrningarregla 54. gr. lausafjárkaupalaga þá eigi við.

Vitnið Hjálmar Styrkársson staðfesti framburð stefnda og upplýsti fyrir dómi að stefnandi, Jón Sigurðsson, hefði í fyrstu tekið málaleitan stefnda vel og hefði hann spurst fyrir um gúmmibát af löglegri gerð til sölu, án árangurs. M.a. hefði Jón spurst fyrir um gúmmibát úr vélbátnum Fossberg, en hann hefði á þeirri stundu ekki verið falur þar sem ekki hafði verið tekin ákvörðun um það hvort vélbáturinn yrði gerður ónýtur. Vitnið upplýsti, að afskipti þess af sölu vélbátsins Arons RE-105 hefðu verið þau að það hefði að beiðni Jóns verið viðstatt þegar Jón sýndi stefnda vélbátinn. Síðar hafi stefnandi, Jón, óskað eftir því að það kæmi með sér, þegar verið var að ganga frá kaupsamningi á lögfræðiskrifstofu hér í borg og hafi þá vitnið hitt stefnda aftur.

Aðilar máls, stefnendurnir Jón Sigurðsson og Jóhann Jóelsson, og stefndi, Oddgeir Magnús Þorsteinsson, hafa gefið aðilaskýrslur fyrir dómi. Þá hafa eftirtalin vitni mætt fyrir dómi: Sigurður Þórarinnsson, skipaskoðunarmaður hjá Siglingamálastofnun ríkisins, Páll Guðmundsson, yfirmaður skipaskoðunar hjá Siglingamálastofnun ríkisins, og Hjálmar Styrkársson skrifstofumaður.

Mikils misræmis gætti í framburði aðila og vitna fyrir dómi um atvikalýsingu og tókst ekki að samræma framburð þeirra.

Vitnið Páll Guðmundsson, yfirmaður skipaskoðunar hjá Siglingamálastofnun ríkisins, bar fyrir dómi að öllum eigendum fiskibáta með þílfari, 5-15 brl., hafi verið tilkynnt bréflaga í ársbyrjun 1981 að einungis gúmmibátar með tveimur lofthólfum og tvöföldum botni yrðu viðurkenndir á þílfarsskip. Var mönnum settur frestur fram til búnaðarskoðunar 1982 að skipta um gúmmibáta, þar sem þess þyrfti. Vegna ýmissa ástæðna var umræddur frestur framlengdur fram eftir ári 1983. Taldi vitnið að eigendum vélbátsins Arons RE-105 (áður Darra) hefði átt að vera kunnugt um breyttar reglur Siglingamálastofnunar ríkisins varðandi gerð gúmmibáta. Sagði vitnið að sömu reglur giltu um fiskibáta og skemmtibáta í þessu sambandi. Ennfremur upplýsti vitnið að m/b Darri hafi verið skráður sem fiskiskip hjá Siglingamálastofnun ríkisins.

Vitnið hélt því fram að lögmætur 4ra manna gúmmibátur af D.S.B. gerð, verksmiðjunúmer 2-21226, hefði verið um borð við skoðun. Sá framburður er ekki í samræmi við framburð Sigurðar Þórarinssonar sem skoðaði m.b. Aron RE-105. Kvaðst vitnið byggja þá fullyrðingu á skýrslu skipaskoðunarmanns sem skoðaði vélskipið hinn 29. apríl 1983. Vitnið kvaðst ekki geta sagt til um það, hvort umræddur bátur hafi verið fjarlægður eftir skoðun eða hvort Jón Sigurðsson hafi lofað að gúmmibáturinn yrði kominn um borð innan tíðar. Vitnið kvaðst ekki vilja útiloka að haffærissskírteinið hefði verið gefið út undir slíkum kringumstæðum gegn loforði stefnenda að tilskilinn gúmmibátur fylgdi vélbátnum við afhendingu.

Vitnið Sigurður Þórarinsson skipaskoðunarmaður hélt því fram að þegar skoðun hefði farið fram þá hefði gamall 10 manna gúmmibátur af R.F.D. eða D.S.L. gerð verið um borð. Þegar stefnandi, Jón Sigurðsson, hafði samband við vitnið og óskaði eftir skoðun, þá hafi hann jafnframt lofað sér því, að gúmmibátur af tilskilinni gerð yrði látinn fylgja skipinu. Jafnframt kvaðst vitnið hafa skoðað gúmmibátinn sem um borð hafi verið og hafi hann því verið í fullu gildi. Sá gúmmibátur hafi hins vegar ekki verið talinn heppilegur og hafi verið að renna út sitt aldursskeið.

Stefnandi, Jón Sigurðsson, hélt því fram, að um borð hafi verið 4ra manna gúmmibátur, nýskoðaður af Gúmmibátapjónustunni, og hafi sá bátur verið af löglegri gerð fyrir skemmtibáta.

Áður hefur verið greint frá framburði stefnda, en hann hélt því fram að enginn gúmmibátur hefði verið um borð þegar skoðun fór fram.

III

Álit dómsins.

Um er deilt hvort vélbáturinn Aron RE 105 (áður Darri, 1225) hafi fullnægt ákvæðum kaupsamnings, dags. 27. apríl 1983, að vera í haffæru ástandi við afhendingu sem fram fór hinn 1. maí 1983.

Í afsali, dags. 11. maí 1983, kemur fram að vélbáturinn Aron RE 105 hafi verið afhentur 1. maí 1983 í haffæru ástandi og hafi legið frammi haffærissskírteini því til staðfestingar.

Fyrir dómi liggur ljósrít af haffærissskírteini fyrir m.b. „Aron” RE 105 frá Reykjavík, útgefið af Siglingamálastofnun ríkisins og undirritað af Sigurði Þórarinssyni. Þar kemur fram að skipið hafi fullnægt ákvæðum laga nr. 52/1970 um eftirlit með skipum og megi það vera í förum sem fiskibátur.

Ennfremur liggur fyrir dómi ljósrít úr eftirlitsbók Siglingamálastofnunar ríkisins vegna m.b. Arons RE 105, þar sem fram kemur að vélbáturinn hafi verið skoðaður sem fiskibátur hinn 29. apríl 1983 af Sigurði Þórarinssyni og hafi búnaður verið í lagi og hafi haffærissskírteini verið gefið út þann dag með gildistíma til 29. apríl 1984.

Óumdeilt er, að stefnendum var kunnugt um, að stefndi var að kaupa fiskibát. Hafði stefnandi, Jón Sigurðsson, óskað eftir skoðun á bátnum sem fiskibát og látið umskrá hann hjá Siglingamálastofnun ríkisins sem slíkan.

Það er viðurkennt í málinu, að m.b. Aron RE-105 átti við söluna til stefnda að vera haffær og fullnægja í því efni ákvæðum laga um eftirlit með skipum.

Ósamræmi er í framburðum Páls Guðmundssonar, yfirmanns skipaskoðunardeildar Siglingamálastofnunar ríkisins, og Sigurðar Þórarinssonar skipaskoðunarmanns um það hvernar tegundar sá gúmmibátur hafi verið sem um borð var við skoðun. Páll upplýsti að framburður sinn byggðist á frásögn Sigurðar, en Sigurður bar fyrir dómi, að tilskilinn gúmmibátur hefði ekki verið um borð við skoðun.

Þykir stefndi hafa fært að því sterkar líkur að vélbáturinn hafi í raun ekki verið í haffæru ástandi sem fiskibátur við afhendingu, en stefndi mátti á hinn bóginn treysta því að svo væri, þar sem haffærissskírteini lá frammi því til staðfestingar, dagsett 29. apríl 1983, við afhendingu.

Dómurinn lítur svo á að m.b. Aron RE-105 hafi skort áskilda hluti við afhendingu, sem hafi leitt til þess að vélbáturinn hafi ekki verið í haffæru ástandi við afhendingu og stefnendur því ekki fullnægt ákvæðum kaupsamnings dagsetts 27. apríl 1983 þess efnis, að vélbáturinn seldist í haffæru ástandi. Hafa stefnendur því bakað sér skaðabótaábyrgð skv. 2. mgr. 42. gr. lausafjárkaupalaga nr. 39, 1922.

Með hliðsjón af framburði stefnda, sem studdur var með framburði vitnisins Hjálmars Styrkárssonar, þá verður að telja að stefnanda, Jóni Sigurðssyni, hafi verið um það kunnugt síðari hluta árs 1983 að stefndi taldi söluhlut ábótavant og ætlaði að bera það fyrir sig, án þess þó að fyrir liggi lögfull sönnun fyrir þeirri staðhæfingu, sbr. 2. mgr. 129. gr. laga nr. 85/1936, og verður því ekki tekin til greina sú málásátæða stefnda, að fyrningarfrestur hafi rofnað af þeim sökum.

Þá þykir stefndi ekki hafa sýnt fram á að stefnendur hafi haft svik í frammi við sölu vélbátsins.

Á hinn bóginn telur dómurinn, þegar litið er til eðlis vanefnda stefnenda og þeirra afleiðinga er af þeim leiddi, en haffærissskírteinið var tekið af m.b. Aron RE-105 hinn 28. nóvember 1983 af þeim sökum, og skorts á upplýsingum stefnenda um hið raunverulega ástand vélbátsins við afhendingu hans, þá verði eins og hér stendur á ekki hjá því komist að líta svo á, að stefnendur hafi sýnt af sér vítaverða vanhírðu skv. 53. gr. laga nr. 39, 1922, sem leiðir til þess að ekki verður á það fallist með stefnendum að réttur stefnda til þess að hafa uppi mótbárur sé fyrndur skv. 54. gr. lausafjárkaupalaga nr. 39, 1922.

Samkvæmt þessari niðurstöðu og þar sem gagnkrafa stefnda til skuldajafnaðar fullnægir skilyrðum 49. gr. laga nr. 85/1936, þar sem hún er af sömu rót runnin og aðalkrafa, er gagnkrafa stefnda að fjárhæð kr. 56.500,00 til skuldajafnaðar gegn stefnukröfu að fjárhæð kr. 51.780,00 tekin til greina.

Stefnendur greiði stefnda kr. 4.720,00 auk dráttarvaxta eins og greinir í dómsorði.

Vaxtaákvarðanir Seðlabanka Íslands eru m.a. byggðar á vaxtareikningi og lagningu vaxta á höfuðstól á 12 mánaða fresti, sbr. auglýsingu Seðlabanka Íslands, dags. 27. febrúar 1986. Með hliðsjón af þessu og af eðli máls er rétt að verða við kröfu stefnda um lagningu vaxta við höfuðstól einu sinni á ári. Skal miða við þann dag er skuldin féll í gjalddaga.

Samkvæmt þessari niðurstöðu þykir rétt að stefnendur greiði stefnda málskostnað sem þykir hæfilega ákveðinn kr. 16.500,00.

Ólöf Pétursdóttir héraðsdómari kvað upp dóm þennan.

D ó m s o r ð:

Stefnendur, Jón Sigurðsson, Sigurður Jónsson, Arnaldur Sigurðsson og Jóhann Jólsson, greiði stefnda, Oddgeiri Magnúsi Þorsteinssyni kr. 4.720,00 með 2,5% dráttarvöxtum á mánuði frá 9. mars 1984 til 1. september 1984, með 2,75% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. febrúar 1985, með 3,75% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. apríl 1985, með 4% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. júní 1985, með 3,5% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. september 1985, með 3,75% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. mars 1986, með 2,75% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til 1. apríl 1986, en með 2,25% dráttarvöxtum á mánuði frá þeim degi til greiðsludags og kr. 16.500,00 í málskostnað allt innan 15 daga frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.

Vextir leggist við höfuðstól á 12 mánaða fresti, talið frá 9. mars 1984.